

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 287/06-33

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. septembra 2006 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. V. P., H., zastúpeného advokátom JUDr. P. B., H., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajskej prokuratúry v Prešove sp. zn. Kn 2271/04 z 21. októbra 2004, uznesením Okresného riaditeľstva Policajného zboru Slovenskej republiky, Úradu justičnej a kriminálnej polície Vranov nad Topľou sp. zn. ČVS: ORP-99/OdV-VT-2005 zo 17. júna 2005 a uznesením Okresnej prokuratúry Vranov nad Topľou č. k. Pv 539/05-12 zo 4. augusta 2005, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. V. P. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. októbra 2005 doručená sťažnosť JUDr. V. P., H. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom

JUDr. P. B., H., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Krajskej prokuratúry v Prešove (ďalej len „krajská prokuratúra“) sp. zn. Kn 2271/04 z 21. októbra 2004, uznesením Okresného riaditeľstva Policajného zboru Slovenskej republiky, Úradu justičnej a kriminálnej polície Vranov nad Topľou (ďalej len „okresné riaditeľstvo“) sp. zn. ČVS: ORP-99/OdV-VT-2005 zo 17. júna 2005 a uznesením Okresnej prokuratúry Vranov nad Topľou (ďalej len „okresná prokuratúra“) č. k. Pv 539/05-12 zo 4. augusta 2005.

Z obsahu sťažnosti a priložených listín vyplýva, že sťažovateľ podal 8. októbra 2004 okresnému prokurátorovi v H. trestné oznámenie na JUDr. M. K. a Ing. M. F. pre podozrenie z trestných činov sprenevery a skresľovania údajov v hospodárskej a obchodnej evidencii, porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku, podvodného úpadku a poškodzovania veriteľa.

Sťažovateľ uviedol, že trestné oznámenie voči uvedeným osobám podal ako poškodený minoritný spoločník spoločnosti S., spol. s r. o., H. (ďalej len „Spoločnosť“), a jednak v záujme ochrany vlastníckych práv samotnej Spoločnosti s tým, že v adhéznom konaní chcel uplatňovať nárok na náhradu škody voči menovaným, ktorí vystupovali ako konatelia tejto Spoločnosti. Podľa sťažovateľa konaním označených konateľov údajne došlo k „tunelovaniu“ Spoločnosti v dôsledku prevodu všetkých nehnuteľností, tvoriacich jej základné imanie, darovacou zmluvou na spoločnosť K., spol. s r.o. H., čím uvedenej Spoločnosti bola spôsobená škoda 314 mil. Sk a sťažovateľovi samotnému vo výške 37,6 mil. Sk.

Sťažovateľ ďalej uviedol, že 21. októbra 2004 mu Okresná prokuratúra v Humennom doručila upovedomenie o zaslaní jeho trestného oznámenia krajskej prokuratúre na rozhodnutie o predpojatosti. Krajská prokuratúra uznesením sp. zn. Kn 2271/04 z 21. októbra 2004 odňala trestnú vec podozrenia z trestného činu sprenevery vedenú

Okresnou prokuratúrou v Humennom pod sp. zn. Pn 2606/04 a prikázala ju okresnej prokuratúre.

Listom z 18. apríla 2005 okresné riaditeľstvo upovedomilo sťažovateľa o tom, že začalo trestné stíhanie (vedené pod sp. zn. ČVS: ORP-99/OdV-VT-2005) vo veci trestného činu podvodného úpadku v súvislosti s darovaním nepenažného vkladu spoločnosti S., spol. s r. o., H.

Uznesením sp. zn. ČVS: ORP-99/OdV-VT-2005 zo 17. júna 2005 okresné riaditeľstvo zastavilo trestné stíhanie vo veci trestného činu podvodného úpadku z dôvodu, že skutok nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci.

Uznesením okresnej prokuratúry sp. zn. Pv 539/05 zo 4. augusta 2005 bola sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu okresného riaditeľstva o zastavení trestného stíhania zamietnutá ako nedôvodne podaná.

K porušeniu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy došlo podľa sťažovateľa tým, že uvedené orgány činné v trestnom konaní vo veci jeho trestného oznámenia porušili Trestný poriadok:

1. ohľadne právomoci na prešetrenie veci;
2. pri vyšetrowaní trestnej činnosti;
3. ohľadne odôvodnenia svojich rozhodnutí.

Podľa sťažovateľa napriek tomu, že vyšetrovateľ okresného riaditeľstva, okresná prokuratúra a krajská prokuratúra mali vedomosť o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že bol spáchaný trestný čin, ktorý vzhľadom na výšku škody (sťažovateľom vyčíslená na 2 000 000 EUR) spadá do právomoci Špeciálneho súdu Slovenskej republiky ani jeden z týchto orgánov činných v trestnom konaní neupovedomil bezodkladne Úrad Špeciálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „úrad špeciálnej prokuratúry“), čím konali v rozpore s § 158 ods. 1 Trestného poriadku.

V súvislosti s vyšetrovaním oznámenej trestnej činnosti sťažovateľ namieta nezistenie skutkového stavu, resp. absenciu dôkladného vyšetrovania potrebného pre jednotlivé rozhodnutia orgánov činných v trestnom konaní, absenciu nestrannosti v postupe vyšetrovateľa okresného riaditeľstva, pasivitu okresnej prokuratúry, spočívajúcu v neupovedomení úradu špeciálnej prokuratúry, neodňatí veci vyšetrovateľovi a jej prikázaní inému vyšetrovateľovi.

Sťažovateľ poukazuje na to, že napriek označeniu konkrétnych páchatel'ov skutku stíhaného ako trestný čin podvodného úpadku, nedošlo k podaniu obžaloby a dokonca ani k vzneseniu obvinenia. Išlo teda o trestné stíhanie vedené proti neznámemu páchatel'ovi a JUDr. K. ako jeden z konateľ'ov, ktorý sa spolu s Ing. F. podpísal pod nezákonný prevod, bol počas celého prípravného konania iba svedkom. Podľa sťažovateľa vyšetrovateľ okresného riaditeľstva a následne prokurátor okresnej prokuratúry nevedli primerané a účinné vyšetrovanie okolností nezákonného prevodu majetku Spoločnosti, resp. znehodnotenia jeho obchodného podielu a trestný čin sprenevery, ako aj ostatné oznámené trestné činy nevyšetrili vôbec. V takomto postupe týchto orgánov sťažovateľ vidí porušenie čl. 1 dodatkového protokolu, čl. 20 ústavy, čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru. Sťažovateľ je toho názoru, že keď ako poškodený podal dostatočné tvrdenia (podložené aj listinnými dôkazmi) o nezákonnom prevode majetku s označením konkrétnych páchatel'ov, pojem účinného prostriedku nápravy v zmysle čl. 13 dohovoru implikuje okrem prípadného odškodnenia dôkladné a účinné šetrenia, spôsobilé viesť k identifikácii iniciátorov trestnej činnosti a ostatných osôb, ktoré parazitovali na trestnej činnosti, podaniu obžaloby a k potrestaniu označených zodpovedných osôb. K tomu však nedošlo a podľa sťažovateľa postupom orgánov činných v trestnom konaní v rámci prípravného konania mu bolo znemožnené účinne sa domáhať odškodnenia pred nezávislým a nestranným súdom.

Sťažovateľ v tejto súvislosti žiada, aby ústavný súd

- deklaroval porušenie jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, na nerušenú držbu majetku v zmysle čl. 1 dodatkového protokolu a čl. 20 ústavy, ako aj práva na účinné vnútroštátne opravné prostriedky podľa čl. 13 dohovoru uznesením krajskej prokuratúry

sp. zn. Kn 2271/04 z 21. októbra 2004, uznesením okresného riaditeľstva sp. zn. ČVS: ORP-99/OdV-VT-2005 zo 17. júna 2005, uznesením okresnej prokuratúry č. k. Pv 539/05-12 zo 4. augusta 2005 a konaniami, ktoré ich vydaniu predchádzali,

- zrušil uznesenie krajskej prokuratúry sp. zn. Kn 2271/04 z 21. októbra 2004, uznesenie okresného riaditeľstva sp. zn. ČVS: ORP-99/OdV-VT-2005 zo 17. júna 2005 a uznesenie okresnej prokuratúry č. k. Pv 539/05-12 zo 4. augusta 2005,
- uložil povinnosť postúpiť vec vedenú okresným riaditeľstvom pod sp. zn. ČVS: ORP-99/OdV-VT-2005 a okresnou prokuratúrou pod sp. zn. Pv 539/05 úradu špeciálnej prokuratúry,
- priznal mu primerané finančné zadosťučinenie v sume 10 000 000 Sk, ktoré sú krajská prokuratúra, okresná prokuratúra a okresné riaditeľstvo spoločne a nerozdielne povinné vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže

ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti sťažovateľa je tvrdené porušenie jeho označených základných práv uznesením krajskej prokuratúry sp. zn. Kn 2271/04 z 21. októbra 2004 o prikázaní veci okresnej prokuratúre, uznesením okresného riaditeľstva sp. zn. ČVS: ORP-99/OdV-VT-2005 zo 17. júna 2005, ktorým bolo v zmysle § 172 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku zastavené trestné stíhanie a následne uznesením okresnej prokuratúry č. k. Pv 539/05-12 zo 4. augusta 2005 o zamietnutí sťažnosti proti uzneseniu o zastavení trestného stíhania.

Zo sťažnosti a jej príloh ústavný súd zistil, že vo veci sťažovateľom podaného oznámenia o podozrení zo spáchania trestnej činnosti z 8. októbra 2004, po tom, ako krajská prokuratúra na základe sťažovateľom podanej námietky zaujatosti voči orgánom činným v trestnom konaní odňala vec Okresnej prokuratúre v Humennom a prikázala ju na ďalšie konanie okresnej prokuratúre, ďalej už konalo okresné riaditeľstvo a rozhodlo tak, že uznesením sp. zn. ČVS: ORP-99/OdV-VT-2005 zo 17. júna 2005 začaté trestné stíhanie pre trestný čin podvodného úpadku zastavilo.

Ústavný súd v okolnostiach prípadu konštatuje, že podľa ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde jednou z podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie pred ústavným súdom podľa čl. 127 ústavy je podanie sťažnosti v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, ktorým malo byť spôsobené namietané porušenie základného práva. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde), pričom zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, III. ÚS 124/04).

Ústavný súd zistil, že sťažnosť sťažovateľa týkajúca sa rozhodnutia krajskej prokuratúry sp. zn. Kn 2271/04 z 21. októbra 2004 o odňatí trestnej veci Okresnej prokuratúre v Humennom a jej prikázaní okresnej prokuratúre je podaná oneskorene.

V okolnostiach prípadu je zjavné, že napadnuté uznesenie krajskej prokuratúry nadobudlo právoplatnosť skôr, ako dva mesiace pred 12. októbrom 2005, keď sa sťažovateľ obrátil na ústavný súd. Vyplýva to zo sťažovateľom tvrdeného a na doloženej fotokópii predmetného rozhodnutia (voči ktorému podľa § 141 ods. 2 Trestného poriadku, účinného do 31. decembra 2005, sťažnosť nebola prípustná) vyznačeného dátumu jeho doručenia, ktorým bol 4. november 2004.

Ústavný súd preto po predbežnom prerokovaní túto časť sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako oneskorene podanú.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Uznesenie okresného riaditeľstva sp. zn. ČVS: ORP-99/OdV-VT-2005 zo 17. júna 2005 o zastavení trestného stíhania vo veci trestného činu podvodného úpadku, ktorého sa mal dopustiť štatutárny zástupca Spoločnosti, je rozhodnutím orgánu činného v trestnom konaní, o ktorom po použití príslušného riadneho opravného prostriedku (sťažnosti) rozhodovala okresná prokuratúra. Z toho vyplýva, že vo vzťahu k uzneseniu okresného riaditeľstva zo 17. júna 2005 o zastavení trestného stíhania sa uplatňuje princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu, a preto sťažnosť v tejto časti bolo treba odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

O sťažnosti sťažovateľa ako riadnom opravnom prostriedku bol príslušný rozhodovať prokurátor vykonávajúci dozor nad zachovávaním zákonnosti pred začatím trestného stíhania a v prípravnom konaní [§ 146 ods. 2 písm. a) Trestného poriadku]. V rámci svojej prieskumnej činnosti bol prokurátor ako nadriadený orgán v zmysle ustanovenia § 147 a nasl. Trestného poriadku oprávnený v plnom rozsahu posúdiť procesný postup a závery

orgánu činného v trestnom konaní rozhodujúceho v prvom stupni tak po skutkovej, ako aj právnej stránke.

Na základe sťažnosti sťažovateľa proti rozhodnutiu o zastavení trestného stíhania prokurátor, ktorý vykonával nad vyšetrovaním dozor, svoju prieskumnú právomoc uplatnil. Po preverení dodržania procesných podmienok a preskúmaní zákonnosti a odôvodnenosti napadnutého uznesenia sťažnosť sťažovateľa ako nedôvodnú podľa § 148 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol. Preskúmaním vyšetrovacieho spisu zistil, že vyšetrovateľ okresného riaditeľstva v priebehu vyšetrovania vypočul svedkov, zabezpečil znalecký posudok z odboru účtovníctva, ako aj ďalšie listinné dôkazy týkajúce sa Spoločnosti. Z vykonaného dokazovania nebolo preukázané, že JUDr. K. ako konateľ Spoločnosti, resp. iné osoby konali v úmysle spáchať trestný čin. Na základe spoločenskej zmluvy z 22. apríla 1996 spoločníkmi a zakladateľmi Spoločnosti sa stali okrem sťažovateľa viaceré fyzické osoby, medzi ktorými postupne došlo k narušeniu vzájomných vzťahov. Vklad do tejto Spoločnosti tvorili nehnuteľnosti, ako aj peňažné vklady. V priebehu vyšetrovania bolo zistené, že Spoločnosť je stále schopná nároky spoločníkov, ako aj záväzky veriteľov kedykoľvek vyplatiť. Prevod sporných nehnuteľností darovaním z vlastníctva Spoločnosti do novovznikajúcej spoločnosti schválilo valné zhromaždenie s počtom hlasov 660 proti 90, sťažovateľ s týmto návrhom nesúhlasil. Napriek tomu, že v občianskoprávnom konaní Najvyšší súd Slovenskej republiky vyhlásil prevod majetku za neplatný, nebolo preukázané, že spoločníci, ktorí vyslovili súhlas s prevodom, konali v úmysle spáchať nejaký trestný čin. Preto okresná prokuratúra uznesením č. k. 2 Pv 539/05-12 zo 4. augusta 2005 zamietla sťažnosť sťažovateľa podanú proti uzneseniu vyšetrovateľa okresného riaditeľstva sp. zn. ČVS: ORP-99/OdV-VT-2005 zo 17. júna 2005 o zastavení trestného stíhania, ako nedôvodne podanú. Predmetné rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené 11. augusta 2005.

Ústavný súd najprv pripomína, že nie je súčasťou systému orgánov činných v trestnom konaní, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd fyzických osôb a právnických osôb, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Cieľom uplatňovania tejto právomoci ústavného súdu nie je primárne preskúmavanie a posudzovanie právnych názorov orgánov verejnej moci rozhodujúcich o právnych prostriedkoch nápravy a ochrany práv a slobôd (vrátane základných práv a slobôd) fyzických osôb a právnických osôb pri výklade a uplatňovaní zákonov v súvislosti s rozhodovaním vo veci samej ani preskúmavanie, či v konaní pred týmito orgánmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu tieto orgány vyvodili. Úloha ústavného súdu sa sústreďuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách.

Skutkové a právne závery orgánov verejnej moci rozhodujúcich o právnych prostriedkoch nápravy a ochrany práv a slobôd fyzických osôb a právnických osôb môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody zaručeného v ústave alebo v medzinárodných zmluvách o ľudských právach a základných slobodách (III. ÚS 38/05).

Z citovaného rozhodnutia okresnej prokuratúry, ktoré sťažovateľ v konaní pred ústavným súdom napáda, je podľa názoru ústavného súdu zjavné, že označený orgán činný v trestnom konaní na základe trestného oznámenia sťažovateľa preskúmal prípadnú trestnú zodpovednosť osôb, ktoré mali sťažovateľovi a samotnej Spoločnosti spôsobiť majetkovú ujmu nezákonným prevodom nehnuteľností tvoriacich jej základné imanie a dospel k záveru o nenaplnení materiálnych a formálnych znakov niektorej zo skutkových podstát trestného činu konkrétnou osobou v danom prípade.

Zo záverov konečného rozhodnutia okresnej prokuratúry v predmetnej veci pritom nevyplýva jednostrannosť alebo taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Ústavný súd sa vzhľadom na konkrétne okolnosti uvedeného prípadu nedomnieva, že by závery okresnej prokuratúry v predmetnej veci bolo možné kvalifikovať ako zjavne neodôvodnené, či

arbitrárne alebo nezlučiteľné so sťažovateľom označeným článkom ústavy a dohovoru (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru).

Pokiaľ sťažovateľ namieta, že konaním okresnej prokuratúry došlo k porušeniu ním označených základných práv evidentne z dôvodu, že preverovanie jeho trestného oznámenia z 1. októbra 2004 nemalo taký priebeh a najmä výsledok, aký očakával, ide o zjavnú neopodstatnenosť. Z označeného základného práva totiž nevyplýva, resp. jeho súčasťou nie je dosiahnutie trestného stíhania voči konkrétnej osobe (III. ÚS 109/06).

Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na svoju judikatúru, v rámci ktorej už uviedol, že „Právo fyzickej osoby na začatie trestného konania voči označenej osobe na základe podaného trestného oznámenia nepatrí medzi základné práva a slobody podľa druhej hlavy ústavy a ani ho nemožno odvodiť z niektorého zo základných práv alebo slobôd“ (II. ÚS 42/00, II. ÚS 28/06).

Ústavný súd taktiež vyslovil, že «Súčasťou práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (...) nie je ani oprávnenie „každého“, aby na základe jeho návrhu (podnetu) bol orgán prokuratúry povinný podať obžalobu voči označeným osobám. Takéto základné právo „každého“ nie je upravené ani v ústave, ani v Trestnom poriadku, prípadne v zákone o prokuratúre» (I. ÚS 64/96, II. ÚS 42/00).

Sťažovateľ sa cítil byť poškodený údajnými trestnými činmi a keď sa obrátil na orgány činné v trestnom konaní, požíval ochranu základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Hoci z tohto práva mu nevyplývalo subjektívne právo na trestné stíhanie iného (ako už bolo uvedené vyššie), bol oprávnený, aby tieto orgány venovali jeho trestnému oznámeniu riadnu pozornosť zodpovedajúcu ich zákonným povinnostiam.

Orgány činné v trestnom konaní sú povinné trestné oznámenie prešetriť a o ňom rozhodnúť. To sa aj stalo (bolo konané o trestnom oznámení sťažovateľa). Neznamená to však, že ak kompetentné orgány v danom prípade po zvážení všetkých okolností prípadu nerozhodli o trestnosti skutkov, ktoré sú predmetom sťažnosti sťažovateľa, porušili jeho

zákonom chránené, a to i ústavné práva. Nikto nemá právny nárok a už vonkoncom nie ústavnoprávny nárok na to, aby jeho podaniu (v prípade sťažovateľa trestnému oznámeniu) bolo vyhovené. Ak dôkazy, ktoré boli vykonané, nedávajú podklad pre začatie alebo pokračovanie v trestnom stíhaní, nemôže policajný orgán začať konať alebo pokračovať v konaní. Keď je sťažovateľ presvedčený, že policajný orgán bezdôvodne zastavil trestné stíhanie, čím porušuje zákon (Trestný poriadok), potom je sťažnosť ako opravný prostriedok, ktorý podával oznamovateľ, namieste. Sťažovateľ ako oznamovateľ trestného činu má zákonné právo domáhať sa len toho, aby sa s jeho oznámením či sťažnosťou kompetentný orgán riadne zaoberal. Nemá však nárok na to, aby výsledok konania zodpovedal jeho predstave (II. ÚS 88/99).

K porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru okresnou prokuratúrou by teda mohlo dôjsť v prípade, ak by táto nevenovala trestnému oznámeniu sťažovateľa, resp. sťažnosti voči rozhodnutiu policajného orgánu, náležitú pozornosť, čo sa však v okolnostiach prípadu nestalo.

Tieto skutočnosti viedli ústavný súd k záveru, že sťažnosť sťažovateľa podaná proti okresnej prokuratúre je zjavne neopodstatnená v celom rozsahu namietaného porušenia základných práv, t. j. aj v rozsahu tvrdení o porušení základného práva podľa čl. 20 ústavy, čl. 1 dodatkového protokolu a čl. 13 dohovoru, preto ju podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol.

Navyše ústavný súd konštatuje, že rozhodnutím okresnej prokuratúry vo veci sťažovateľa nie je dotknuté jeho právo na prípadnú náhradu škody uplatnením nároku voči osobám označeným v trestnom oznámení v občianskoprávnom konaní, čo sťažovateľ aj využil, keď žalobou z 9. septembra 2004 podanou Krajskému súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sa domáhal určenia neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia o schválení prevodu nehnuteľností darovacou zmluvou z vlastníctva Spoločnosti do vlastníctva novo vznikajúcej spoločnosti zakladanej pôvodnými spoluvlastníkmi týchto nehnuteľností. Krajský súd rozsudkom sp. zn. 7 Cbs 6/04 z 1. decembra 2004 vyslovil neplatnosť predmetného uznesenia valného zhromaždenia Spoločnosti. Sťažovateľ tak v civilnom

konaní disponoval právnymi prostriedkami ochrany proti zníženiu hodnoty jeho obchodného podielu v Spoločnosti.

Keďže ústavný súd sťažnosť sťažovateľa odmietol ako celok, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa na rozhodnutie ústavného súdu.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. septembra 2006